

Paasexcursie 19, 20 en 21 april 2014: Opnieuw het Bekken van Parijs

Frits Hakkennes¹, (foto's Henri Moelard)

Deelnemers: Michel en Karin Bakker, Henri en Marijke Moelard, Robert Marquet en echtgenote, Aart Dekkers en Marja, Frans Ens, Riemer Stelwagen, Frits en Monique Hakkennes. Excursieleider: Eddy Spijkerman.

Dit jaar werd, niet voor de eerste keer, een bezoek gebracht aan een aantal vindplaatsen ten noorden van Parijs. In februari had Stef zijn kennis van het gebied tijdens een voorverkenning gedeeld met Eddy Spijkerman, die de excursie voorbereidde en ons naar de soms goed verborgen vindplaatsen heeft gebracht. Stef zelf had het paasweekend deze keer nodig om een gat in een weiland in Oost-Nederland nog even dicht te gooien.

Voor ons (Frits en Monique) was het inmiddels ruim 15 jaar geleden dat we in deze regio aan het zeven zijn geweest, dus we hebben er maar wat meer tijd voor genomen. Al op 17 april hebben we onze tent opgezet in een oude kalksteengroeve ten westen van de Oise (zou zomaar Lutetien geweest kunnen zijn) in St-Leu-d'Ésserent. Camping Cam-

pix is niet nieuw voor de WTKG maar voor ons een prettige verrassing zo dicht bij Parijs. Alleen volgende keer maar weer wat rotspennen mee voor de tent.

Op de 18de arriveerde er een aantal bekende gezichten. Eddy deed de ronde en vertelde dat we de volgende ochtend eerst maar eens in Ducy gingen kijken. Voor de niet kamperende deelnemers had hij rond 12 uur afgesproken bij de zandgroeve van La Chapelle.

De 19de dus in optocht richting Ducy, een groepje boerderijen en huizen ten noorden van Baron, met aan een weggetje achter het dorp een pad naar wat ooit waarschijnlijk een kleine sablière is geweest. In de wanden wat konijnholen, met in het uitgegraven zand wat schelpjes (*Xenophora*'s voor het rapen). Aan het einde een wat groter en dieper gat in de wand, ongeveer omvang 'suïcidale francoos'. Blijkbaar was er iets te vinden, maar we hebben ons maar eens beperkt tot het wandje naast dat gat. Daarin was meer dan genoeg te vinden aan *Turritella*'s (meestal be-

schadigd, ook die ene hele grote), *Xenophora*'s (twee soorten) en vooral tweekleppigen.

Om een uur of twaalf ging dezelfde rij auto's richting La Chapelle-en-Serval. Daar hebben we al eens eerder wat verzameld uit de bekende laag heel sterk geconcentreerd 'klein spul', maar deze keer bleek er meer te vinden. Naast het kleine spul ook de nodige (beschadigde) *Athleta*'s en een aantal kleine melkwhite bolletjes, door de deskundigen aangeduid als pareltjes. Inderdaad dat past goed bij de pareloestertjes die je ook in de laag klein spul tegen komt. Helaas werd ons werk in de zon verstoord door de man die zich als beheerder bekend maakte en ons er in goed Frans op wees dat het echt niet de bedoeling was om zo maar zijn huis binnen te lopen en zijn schelpen te stelen. Bovendien vond hij het maar link dat wij in het zand rondspeelden terwijl er wat terreinwagens in dezelfde omgeving geheel los mochten gaan. Ons Frans was wat minder goed, dus ondanks Roberts inspanningen hebben we onze spullen maar verzameld en zijn teruggegaan. We hebben de beheerder een uurtje later nog even betrappt aan de borrel in Senlis (het was tenslotte briljant weer voor een terrasje), hij grijnsde ons vriendelijk toe...

De dag daarna werd de D44 ten westen van de Oise gevolgd. Een aaneenschakeling van vindplaatsen in het Lu-

tetien, met aan het einde van de dag nog even een korte bezichtiging van de fameuze locatie Fercourt.

Er werd begonnen met een stevige klim links- en na uitblijven van resultaat rechtsom naar een goed doorgraven plateau boven Blaincourt. Duidelijk vaker bezocht dus toch maar eens zoeken, deels door het verder uitdiepen van wat al bestaande gaten, deels door het nog maar eens doorzeven van wat onze voorgangers hadden achtergelaten. Geen slechte resultaten, als je van klein houdt en het geluk hebt een fraai glanzend *Cypraea*-tje niet over het hoofd te zien en ook beschadigd materiaal meeneemt om uiteindelijk je soortenlijstje voor deze stek te vullen.

In het bos ten noorden van Uilly-Saint-Georges vonden we na wat zoeken graafsporen waar we de blaadjes van vorige herfst maar eens afgeveegd hebben. Een gaatje in een wandje en wat kleine gaatjes direct daarnaast leverden vooral veel scherven, maar ook weer mooi klein spul. Al met al niet echt sensationeel dus, en na een klein uur krabben en zeven werd terug gewandeld naar de auto's.

Van Fercourt was al bekend dat graven niet meer werd toegestaan, dus uiteindelijk is een enkeling er heengereken al was het maar om een beeld te krijgen bij deze fameuze naam. We hebben het driehoekje bosgrond tussen de akkers inderdaad gevonden. Toch nog wat gaten in de grond, maar overduidelijk al vele malen doorzeefd. Toch nog even wat zakjes gevuld, je weet maar nooit wat je er vanonder de microscoop nog uitpeutert...

Voor de 21ste stond de Valée du Matz, tussen Compiègne en Montdidier op het programma. Daar gingen de haaiëntandenspecialisten eindelijk en zeker aan hun trekken komen. 's Morgens werden de nodige tenten gepakt en vertrok de meerderheid richting Compiègne, en daarna naar huis. Wij zijn nog even gebleven en die dag nog maar eens in Ducy aan de slag gegaan waar we Robert ook troffen. Ook nog even in Baron vastgesteld dat de fameuze groeve echt is volgestort.

Uiteindelijk zijn we op onze terugreis natuurlijk ook nog langs de Matz gaan zoeken. Bij Antheuil-Portes vonden we vlak buiten het dorp de wand waarop de rest van de groep zich al had uitgeleefd (duidelijke sporen van een afdalende Eddy). Met wat zeefwerk werden een aantal tanden en een enkele roggengaatje boven gehaald, met daarnaast de nodige oesters in diverse maten. Verder langs de Matz vonden we ook de tweede sablière, waaruit we nog wat tandjes en oesters hebben weten te zeven. Die wand was nog zo 'maagdelijk' dat we vermoeden dat de rest van het gezelschap daar niet meer langs is geweest. Er lag overigens ook een vers gevelde boom over de inrit.

¹Frits Hakkennes, Cesar Franckrode 36, 2717 BE Zoetermeer; tel 079 - 341 86 91, wjhakkennes@gmail.com